

Poštšina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

OPERA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1934/35

Hovanščina

Premijera 28. septembra 1934

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: CIRIL DEBEVEC

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 28. septembra 1934

M. Polič:

Na pragu nove operne sezone

Trdé, da se je gledališka umetnost preživela. Predvsem trdijo to za opero, katere oblika da ni nikoli prav ustrezala; ki da je prav za prav že od svojega postanka umetniška pomota.

Z isto upravičenostjo bi lahko trdili kaj takega o vsaki drugi umetnosti; in pred približno sto leti so prav tako napovedovali konec opere, ki se je izčrpala v ogromni produkciji osemnajstega stoletja. In vprav takrat se je začel veliki zalet romantike, ki je dvignil opero do neslutnih viškov.

Danes še živimo od te pravkar pretekle dobe in — razkrivamo še vedno mojstrovine, ustvarjene pod njenim vplivom. Obenem pa čakamo na nova razodetja. Mogoče celo delamo v tem smislu ter jih soustvarjamo. Vsekakor pa je modro, da ne uničimo in ne razderemo starega, dokler ne ustvarimo kaj novega.

Po razmahu italijanskega rinascimenta, ki je ustvaril opero, po razvoju baročne opéra comique in po viških wagnerjanskega Gesamtkunstwerka preide vrsta na Slovane. Po ustvaritvah čeških in posebno ruskih mojstrov imamo vse predpogoje za močno afirmacijo na tem polju. Posebno v času kolektivismu, ko so postala predvsem dela velike ruske petke tako sodobna. Kajti koncepcija njihovih oper se ne naslanja na posameznika, temveč na široko maso ljudstva. Protagonist opere je postal narod.

Ali naj vidimo v tem dejstvu obrise bodočih razodetij? Najsibo kakorkoli: poglobitna naloga naših oper naj bo propagiranje tega za nas še ne dovolj znanega umetnostnega tipa. Ne zapuščamo še tradicije, kajti v današnjih okoliščinah bi bilo to neodgovorno početje; vse sile pa bomo zastavili za razmah narodne, t. j. ljudske opere.

Prepričan sem, da pridemo po tej poti najprej do ustvaritve našega opernega stila in morda celo do soustvarjanja operne renesanse.

Musorgski

(Kratek življenjepis.)

Modest Petrovič Musorgski je bil rojen 28. marca 1839 na očetovem posestvu v vasi Karevo, okraju Toropet, Pskovska gubernija. Mladost je preživel na kmetih med preprostim ljudstvom, kateremu je ostal v svojih delih zvest vse življenje. Glasbe se je začel učiti prav zgodaj. Prva učiteljica za klavir mu je bila mati Julija Ivanovna. Sedemletni deček je igral že lažje Lisztove skladbe, z devetimi leti pa pred javnostjo Fieldov klavirski koncert. Eno leto pozneje so ga poslali starši v Peterburg. V Peter-Pavlovi šoli je prišel k znamenitemu klavirskemu pedagogu Herkeju. Musorgski je bil velik pianističen talent, ki je dosegel visoko tehnično stopnjo. Leta 1852. se je moral posloviti od svojega učitelja Herkeja, ker je vstopil v gardno kadetsko šolo. Glasbenega študija tudi v tej šoli ni zanemarjal. Po štirih letih kadetne šole je bil dodeljen Preobraženskemu regimentu. To leto je pričel pisati libreto in glasbo za svojo prvo opero »Han d' Islande«. Istega leta se je spoznal s pet let starejšim Aleksandrom Borodinom, ki je bil k polku imenovan za vojaškega zdravnika in s skladateljem Dargomižskim. To poznanstvo je bilo izrednega pomena za ves poznejši razvoj Musorgskega glasbenega talenta. Pri Dargomižskem je Musorgski šele spoznal pravo rusko glasbo. Eno leto pozneje pa se je spoznal v isti družbi s Cezarjem Kjujem, Balakirevom in svojim poznejšim prijateljem Stasovom, ki mu je ostal vse življenje dober svetovalec. Duševni vodja vse te mlade glasbene družčine je bil komaj 20 let stari Balakirev. Pri njemu so prirejali glasbene večere in študirali glasbeno literaturo. L. 1859. je Musorgski podal ostavko na vojaško službo, »ker se je hotel posvetiti izključno glasbi«. Od tega časa dalje je potekalo njegovo življenje precej neurejeno. Skladbe iz tega časa kažejo srednjevrstno iznajdljivost in skromno tehnično znanje. Do leta 1863. ne najdemo v Musorgskega delu narodnih elementov, ki odlikujejo njegova poznejša dela. Po izstopu iz vojaške službe je živel večinoma na deželi. Ko se je vrnil v Peterburg, je živel v družbi svojih prijateljev tri leta. Sestajali so se večer za večerom in čitali ter debatirali o vseh glasbenih problemih. Iz zgodovine poznamo to družbo mladih skladateljev pod imenom »Petka« — (petorica ruskih modernih skladateljev: Balakirev, Borodin, Kjuj, Musorgski, Rimski-Korzakov). Odslej je Musorgski živel v stalnih materialnih težkočah in pomanjkanju. Da se je preživljal, je bil prisiljen prevajati za liste poročila o kriminalnih procesih. Leta 1864. je zložil prve pesmi, ki so značilne za njegov talent in so napovedovale poznejšega Musorgskega. Leto 1868. je preživel večinoma na deželi. V tem letu je začel delati »Ženitbo«, katero pa je po dovržitvi 1. dejanja odložil, ker ga je njegov prijatelj Nikolski tako navdušil za viže »Borisa Godunova«, da se je takoj lotil pisanja libreta in glasbe. Dovršil ga je že l. 1870., a je imel vse naslednje

leto delo z njegovo predelavo in izpopolnitvijo. Ta čas je stanoval skupaj z Rimskim-Korsakovim. Po »Borisu« je bil Musorgski zaposlen do spomladi l. 1872. s pravljico »Mlada«, ki so jo komponirali po naročilu tamkajšnjega opernega ravnatelja v treh: Musorgski, Kjuj in Rimski-Korsakov. Čim je dovršil svoj delež »Mlade«, je šel takoj na delo »Hovanščine«. Od časa, ko je Musorgski začel pisati »Hovanščino« (l. 1872.), pa do njene dovršitve (l. 1881.) je zložil l. 1874. znamenite klavirske skladbe »Slike iz razstave«, pesmi »Brez sonca«, »Pesmi in plesi smrti«, ter opero

»Soročinski sejem«, katere pa ni dovršil. V zadnjih letih je Musorgski pisal z muko in težavo. Vse leto 1878. ni napisal ničesar. Naslednje leto je napravil s pevko Leonovo turnejo po južni Rusiji. Po končani turneji se je naselil na deželi pri Leonovi, kjer je z naporom vseh zadnjih sil dovršil vsaj začasni klavirski izvleček »Hovanščine«. Težka bolezen se ga je lotevala in kmalu nato je moral v Nikolajevo vojaško bolnico, od koder pa se ni več vrnil. Umrl je prav na svoj 42. rojstni dan 28. marca 1881.

„Hovanščina“

(Vsebinski pregled.)

Težko, krvavo leto 1682. Moskva. Rusija.

Doba po Ivanu Groznem, po Borisu Godunovem, po lažnem Dimitriju. Strahovlada bojarjev. Podkupljivost oblasti. Goljufivost trgovstva. Razuzdanost vojaštva. Fanatizem duhovništva. Izmozganost in izčrpanost ljudstva. Splošna podivjanost. Zmeda. Strasti. Umori. Prelivanje krvi. Upori strelcev. Besnenje konjikov. Cestni poboji. Razkolniške pridige. Prostovoljna sežiganja na grmadi za staro vero. Divje, polblazno vrenje pred bližanjem Antikrista. Pekel in nebesa. Rusija...

Strelec stražijo v Kremlju carska mladiča: Ivana in Petra (bodočega Velikega). Pisarji jokajo nad »Sodomo in Gomoro«, nad zverinskimi Strelci, nad težkimi, smrtnonevarnimi časi. Bojar Šakloviti odkriva zaroto obeh knezov-bojarjev Hovanskih: »... stari Ivan Hovanski in sin njegov Andrej pripravljata v državi vstajo in hočeta se polastiti krone...« Strelci križarijo po cestah. Mladi Hovanski na cesti nasiljuje dekle iz nemškega predmestja. Reši jo Marta, razkolnica, ki lepega kneza Andreja ljubi. Stari Hovanski — lev — hoče devojk zase. Sin pa jo rajši ubije kot da jo prepusti očetu — ubrani jo Dositej, glavar vseh Starovercev. Stari Hovanski razjarjen zapove odhod. »K orožju!« Strasti so treščile, so zagorele. Dositej roti ljudi na boj za vero očetov, v molitvi se zgrnejo ljudje za njim. Nad njimi pa doni mogočni zvon Ivana Velikega. In Moskva se budi. Narašča, polje, buta, se vali, grozi...

Bojar Golicin. Lep, dostojanstven, izobražen, nemško vzgojen. Ljubimec caričin. Ponosni hedeminski rod. Mogočen, slavohlepen in željan prestola. In babjeveren. Marta mu prerokuje: preti mu izguba oblasti, izgon iz ruske zemlje. Razžaljeni mogotec se razburi. Do skrajnosti ga tira stari lev Hovanski, ki ga zmerja s Tatarom. Dositej ju pomiri... Zunaj pa gredo mimo neumorni, neodjenljivi Staroverci... bojarji tratijo čas v besedah, tam zunaj pa govoré dejanja. A Šakloviti jim naznani, da je »Hovanščina« (zarota obeh Hovanskih) odkrita in da je car Peter zaukazal preiskavo...

In spet gredo Razkolniki naprej, naprej... Ko gredo mimo dvorca kneza Hovanskega, se jim odrta Marta in plaka pred dvorcem za izgubljeno srečo... Dositej jo tolaži in jo odvede stran. Bojar Šakloviti roti Boga, da reši Rusijo iz grabežljivih krempljev »zlih najemnikov«. Pritepejo se Strelci, divji, surovi in pijani. Naskočijo jih žene — možje v grohot. Zakonci se stepó. Hoj, hoj! Zdaj smo že v Aziji. Barbari. Pisar jih prestraši: »Konjiki«. Drhal se ustraši, prevrne se in popusti. »Oče naš, knez Hovanski, vodi nas na boj!« Napeto čakajo... Ivan se res prikaže, a tudi on je pil, z njim ne bo nič, kje vojske, kje oblege: »... to je bilo! Car Peter je strašen! Pojdite domov! Zdravstvujte, zdravstvujte!« Strelce popade žalost in obup.

Ivan Hovanski se gosti. Pred njim devojke s pesmijo, otožno ali veselo, kar poželi Svetlost. Gospod so slabe volje. Plesalke iz Perzije ga vedre. Zaman. Neznano je. »Kakor bi šel k pogrebu! (Bog varuj!)« Svarilo Golicina s posmehom odbije. Šele, ko mu Šakloviti javi, da želi carica njega, Ivana Hovanskega, prvega med bojarji, takoj k sebi v posvete, se stari knez zjasni. Ob slavnostni pesmi komornic in v spremstvu Šaklovitega se bogato oblečen poda na odhod. Pri vhodu zahrope — in pade. Carjeva roka je dolga. »Oj slava labodu belemu, ladu, ladu!« Šakloviti se smeje...

Knez Golicein pa mora v pregnanstvo. Množice ljudstva ga spremljajo na žalostni poti. Marta poroča Dositeju, da je izdana zapoved. da morajo vse Razkolnike brez usmiljenja z orožjem zatreti. Dositej se odloči, da pripravi vse brate — na samovoljno smrt. Tudi Marta se je že odločila za smrt na grmadi. In ko poblazneli Andrej Hovanski tirja od nje izginulo nemško dekle, mu Marta lahko samo še poroča o smrti njegovega očeta in o neizprosni usodi, ki preti zdaj neizogibno tudi njemu. Andrej zatrobi svojim Strelcem, da ubijejo to vražarico Marto — učinek je strahoten. V tišino jutra udari zvon. Težko, usodno padajo mogočni udarci. Težko, usodno stopajo Strelci — na morišče. Pokleknejo pred klade. In polože nanje sekire. Ko prosijo kleče za milost, vrešče za njimi razjarjena babišča: »Nič milosti! Kaznuj jih grešnike preklete, car, oče naš!« Ob zvokih tromb nastopijo Petróvci. Garda. In Tihon Strešnjev bere: »Veliki car odpušča...« Spet zadonijo trombe. »Car Peter izvoli priti peš v Kremll!« Trombe. Puške v pozdrav.

V bližnjem gozdiču, okoli starega samostana, pa so se tačas zbrali Staroverci. Dositej jih bodri. V molitvi stopajo na grmado. Med njimi Marta in mladi knez Andrej, ki je od straha in gorja zblaznel. Ko se oglasio pred gozdom trombe Preobraženske garde, zažge Marta grmado. Raskolniki, pojoči svete pesmi, poginejo v plamenih.

* * *

Šest vernih, neizprosnihih slik iz ruske zgodovine, iz ruskega življenja, iz dolge drame ruskega ljudstva, ki se je v tistih časih (in od takrat tudi kasneje) nešteto krat še ponovila. Raztrgane, krvave, zdaj mistične in zdaj brutalne, brez pravega dejanja, brez zgradbe in oblike kakor je bilo grozno, raztrgano življenje in ubogo ljudstvo samo. Sredstvo za izkoriščanje v rokah požrešnega bojarstva in trgovstva. Povsod kri, jok in žalost — in žrtje in zlato. Ruska država je zrasla iz krvi in iz zlata.

* * *

Glasba Musorgskega je ruska. Ruska vsebina — ruska godba. Težka in resna in mestoma skoraj sveta v pobožnih, ekstatičnih (večinoma homofonskih, bizantinskih) staroverskih zborih. Azijsko neugnana, barbarsko prvobitna, skoraj brutalna v zbesnelih ritmihi pijano divjajočih Strelcev. Ljudsko-preprosta in naivna v pesmih deklet. Otožno-težka in usodna v velikih spevih Marte in Šaklovitega. Nadzemska in božansko dvignjena v nagovorih, molitvah Dositeja.

Posebni biseri: predigra (tišina, solnčni žarki, jutro...); strahotno prerokovanje Marte (II. dejanje) in njeni, kakor usodna kladiva padajoči opomini princu Andreju (IV. dejanje); grenko-otožna, kakor s škrlatnim plaščem odeta, črno-žalno zastrta arija Šaklovitega (III. dejanje); mogočnost in jasnost Dositeja; mila otožnost prve pesmi komornic pri Hovanskem, prikrivana poskočnost druge (Hajdučok), elegična svečanost tretje (ladu, ladu!...); razsajanje pijanih strelcev (široki, linearni basi in kratko-sekajoči, vroči, sadistični tenorji); zbor (a capella) Strelcev na koncu III. dejanja; dramatično-zgoščeni umor Hovanskega in rogajoči »svečani« zasmeh bojarja Šaklovitega; neteatralični zaključki posameznih dejanj.

* * *

Vse v vsem: Rusija. Široka, vsa karamazovska Rusija. Med nebom in peklom. Hudič in Bog. Povsod, kamor pogledaš, in kamor le prisluhneš: neznana, čudna, grozna in sveta matjuška: Rusija!

M. Bravničar:

Musorgski: „Hovanščina“

Vse delo Musorgskega priča o njegovem močnem nagibu k ustvarjanju dramske glasbe. Že sedemnajstletni mladenič je napravil načrte in začel skladati opero (po Viktorju Hugoju) »Händel's Islande«, par let kasneje pa je vglasbil »Oedipa«, kateremu je sledila opera »Salambo« po Flaubertu. Vsa ta tri mladostna dela so ostala nedokončana in izginila v peščini, z izjemo glasbe iz »Salambo«, katero je Musorgski pozneje porabil v »Borisu Godunovem« in drugod. V teh opernih prvencih še ni dosti sledu poznejšega velikega novotarja, ki je ustvaril v »Borisom« in »Hovanščini« edinstvena dela svetovne operne literature. Prijateljstvo s Cezarjem Kujumom in posebno z Dargomižskim je bilo odločilnega pomena za razcvet mladega talenta. Dargomižski je bil od vseh ruskih skladateljev najbolj soroden Musorgskega umetniškimi nazorom, zato je bil tudi njegov vpliv na Musorgskega najmočnejši.

»Hočem, da zvok izraža besedo neposredno. Hočem resničnosti — to je, česar ne bodo ljudje nikoli razumeli.« Te besede skladatelja »Kamenitega gosta« Dargomižskega zvenijo kakor da bi jih izgovoril sam Musorgski. Skladatelj »Hovanščine« je videl čisto in absolutno lepoto edino v resnici. S svojo umetnostjo je podajal verno podobo življenja brez okraskov in pajčolanov. Elemente narodne pesmi je uvrstil v svoje skladbe šele po njihovi temeljiti predelavi. Nihče pred njim se ni strnil z duhom pesmi ali teksta, ki ga je uglasbil tako kakor Musorgski. Glasbeni domisleki se pri njem nikdar ne razvijajo v škodo ali na račun pesmi oziroma teksta. Musorgski ni pisal »čiste ali absolutne glasbe«. Njegova glasba je vedno v zvezi z neko idejo ali dogodkom. Ustvaril je nov slog v glasbi, ki še do danes ni dobil enakovrednega druga. Operi »Boris

Godunov« in »Hovanščina« sta najobsežnejši in najznačilnejši deli v njegovi umetniški tvorbi. Poleg teh dveh celovečernih oper je Musorgski napisal še glasebno komedijo »Ženitev« (1. akt) po Gogolju in istotako na Gogoljev tekst »Soročinski sejem«, ki pa je ostal le v odlomkih. »Hovanščina« je njegovo zadnje delo. V njem prikazuje eno najbolj dramatičnih in temnih dob ruske zgodovine. Kmalu po dovršitvi »Borisa« ga je njegov prijatelj Stasov navdušil za snov, ki je zrcalo stare in nove Rusije ter predočuje propad prve in izpodrivanje druge. Musorgski se je lotil z vso vneto zgodovinskega študija sekte Razkolnikov (Starovercev) in številnih kronik 17. stoletja. Veliko znanja, ki je dopolnjevalo ta študij, pa si je pridobil že v dijaških letih. Pri svojem veroučitelju Krupskemu je spoznal grško in bizantinsko cerkveno glasbo do njih početkov ter je svoje znanje liturgičnih napevov in običajev prav dobro uporabil v »Hovanščini«. Tekst te »ljudske drame« je napisal sam skladatelj. (Musorgski je namreč spesnil veliko pesmi, od katerih spada ciklus »Otroška soba« med največje umetnine tovrstne literature.) V »Hovanščini« podaja avtor sliko takratnih socialnih in verskih bojev. Gradnja teksta in izpeljava dejanja je enotnejša kakor v »Borisu«. Žal, da je bolezen ovirala dovršitev tega dela. Musorgski je napravil samo provizoričen klavirski izvleček, zaključni zbor je dokončeval po njegovih skicah Rimski-Korsakov, ki je opero tudi predelal in inštrumentiral. Prav zaradi skladateljeve bolezní in prezgodnje smrti je ostala »Hovanščina« v marsičem nepopolna. Če bi Musorgski imel še časa in dovolj moči za predelavo in piljenje, bi imeli danes »Hovanščino« v drugačni in popolnejši obliki. Kljub vsemu pa je njegova poslednja opera svojevrstno delo, prepolno glasbenih lepôt. Z »Borisom« nima nič sorodnega in se približuje bolj liričnemu teatru kakor njegovim a fresco slikam. Dejanje »Hovanščine« se razvija enotneje in bolj po pravih dramske gradnje. Musorgski hodi v »Hovanščini« bolj izglajena in navadna pota, ki so oblikovno bližja klasističnemu slogu kakor drznemu in edinstvenemu »Borisu«. Ritmi so pravilni, melodične linije simetrične, harmonije ponižne in trezne, recitativi asketični — v splošnem vse izglajeno brez nepreračunljivosti. Celo ansamble uporablja v starem načinu; nekatere melodične motive pa je zložil kar iz tonov enega samega akorda, česar v svojih prejšnjih skladbah ni nikoli delal. Ta način uporabe glasbenih sredstev ne pomeni popušcanje ustvarjajoče sile, temveč samo nov način, s katerim je hotel zavestno podati sliko Starovercev — Razkolnikov. V »Hovanščini« je skladatelj uporabil tudi mnogo stare epične in religiozne glasbe, katero je prikril duhu in značaju svoje glasbe. V celoti nima »Hovanščina« tistega bogastva drznih in genialnih domislekov, pestrosti barv ter samonikle prasile kakor »Boris«, zato pa je od vseh Musorgskega opusov v celoti najbogatejša na čisti, razviti zanositi in poduhovljeni glasbi. Nikjer ni napisal toliko iskrene lirične glasbe kakor baš v tej operi. V času, ko je Musorgski komponiral ta svoj labudji spev, ga je mučila težka bolezen in njegove telesne moči so vidno pešale. K vsemu so se pridružile še materialne skrbi, ki so

velikemu ruskemu novotarju zagrenile zadnja leta že itak težkega življenja. V takih okoliščinah je bila rojena »Hovanščina«. Kljub boleznim, duševni in telesni depresiji in kljub melanholičnemu nastrojenju, v katerem je preživel Musorgski svoja zadnja leta, očituje »Hovanščina« avtorjevo polno stvariteljsko moč. Razlika med »Hovanščino« ter njegovimi prejšnjimi deli je samo v tem, da se je odmaknil od svojega realističnega sloga, ostal pa mu je zvest v iskrenosti in preprostosti izraza.

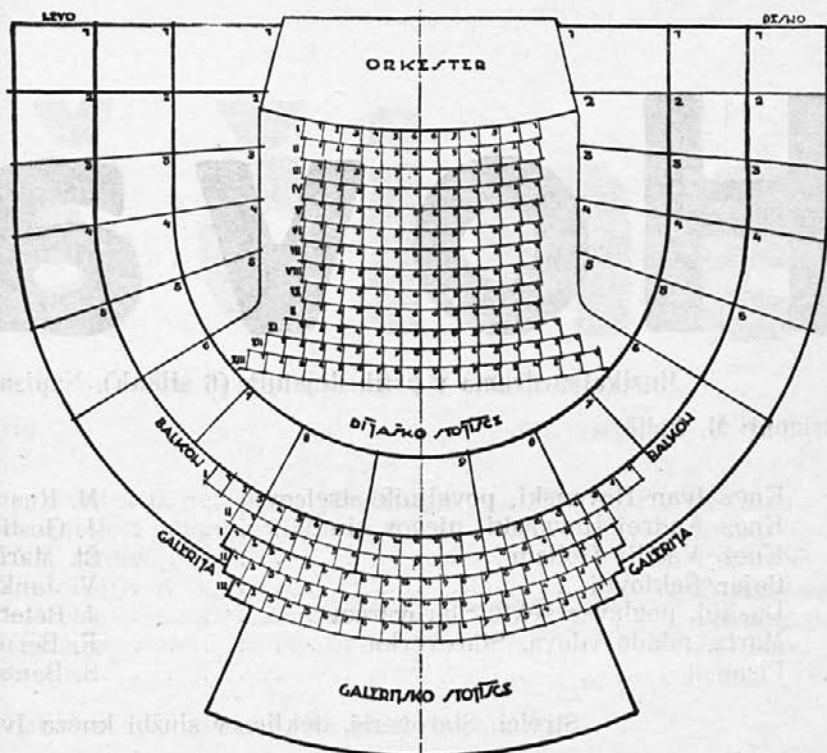
Vse njegove umetnine puščajo, kadar jih spoznamo, močan dojem. V njih je prirodnost, elementarnost, moč instinkta in intuicija samoniklega umetnika, ki je zavračal izročila in stara preizkušena pravila zato, da je ustvaril nova. Musorgskemu ni bilo do stvari, ki se jih lahko priuči ali pridobi s pridnostjo, vajo in učenjem. Poslušen je bil edino le svojemu notranjemu glasbenemu nagonu in svoji glasbeni naturi, ki je stremela k resnici in iskrenosti umetniškega izraza ter neposrednosti učinka. Claude Debussy je označil njegovo umetnost z besedami: »Umetnost Musorgskega sliči čudnemu divjaku, ki z vsakim korakom svojih čuvstev odkriva glasbo.« Najboljše pa je skladatelj pogodil samega sebe v zadnjih stavkih avtobiografije (ki je pisana, kakor večina ruskih avtobiografij v tretji osebi): »Musorgski ne pripada po svojih idejah o glasbi niti po značaju svojih del nobeni skupini, ki je prišla ta čas v poštev. Geslo njegovega poklica se glasi: 'Umetnost je sredstvo, da z njo govoriš s človekom in ne namen.' Te besede tolmačijo vso njeno ustvarjajočo delavnost. Soglasno z Virhovom in Gervinusom je prepričan, da vodijo človeško besedo glasbeni zakoni; radi tega označuje kot cilj svoje umetnosti — glasbeno podajanje človeške govornice in ne samo podajanje duševnih pretresljajev. On razume reformatorje kakor n. pr. Palestrino, Bacha, Glucka, Beethovna in Liszta, ki so v kraljestvu umetnosti ustvarjali samo umetnostna pravila. Prav zato smatra, da ta pravila niso neomajna, temveč da so podvržena zakonom izprememb in napredka kakor pač vse v duhovnem svetu.« V teh stavkih Musorgskega avtobiografije je narisana ves njegov duševni obraz, ki odseva z vso izrazitostjo tudi iz »Hovanščine«.

„V ruski operi je vse, kar zahteva muzikalno-dramatični duh. — To je kraljestvo v območju svetovne opere, v katerem se poskušajo in prikazujejo vsi njeni problemi, vse njene bistvene vrste, a vse to v neki čudni raznolikosti in pisani mešanici, ki je zrasla iz konfliktov importiranih stilov, domačnostnih sanjarij in barbarstva in ki se kulturi, ki ga občuduje, postavlja nasproti. — Problemi zaključenega dela in poštene besede, realnosti in pravljičnega sveta, iznajdljivega duha in dramske resnice, evropskega in narodnega značaja, sceničnega in liričnega momenta, deklaracije in blagozvočnega orkestra — vse to se vrsti tukaj v ostrih podobah, tik druga za drugo, pred nami.

(Oscar Bie.)

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Zupančič. Urednik: Ciril Debevec. Za upravo: Karel Mahkota. Tiskarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Hovansščina

Muzikalna drama v petih dejanjih (6 slikah). Napisal in uglasil M. Musorgski, dokončal in inštrumentiral N. Rimski-Korzakov.

Dirigent: M. Polič.

Koreograf: P. Golovin.

Režiser: C. Debevec.

Knez Ivan Hovanski, poveljnik strelcev	M. Rus
Knez Andrej Hovanski, njegov sin	J. Gostič
Knez Vasilij Golicin	Št. Marčec
Bojar Šakloviti	V. Janko
Dositej, poglavar sekte Starovercev	J. Betetto k. g.
Marta, mlada vdova, Staroverka	F. Bernot-Golovin
Pisar	S. Banovec

Ema, deklica iz nemškega predmestja	I. Ribičeva
Varsonovijev, zaupnik Golicina	L. Hribar
Kuska, strelec	A. Petrovčič
I. strelec	A. Perko
II. strelec	A. Sekula
III. strelec	F. Jelnikar
Strešnjev	I. Francel

Strelci, Staroverci, deklice v službi kneza Ivana Hovanskega, perzijske sužnje, vojaki Petra Velikega, narod.
I., II. in III. dejanje se vrši v Moskvi. Prva slika četrtega in petega dejanja na posestvu kneza Ivana Hovanskega. Druga slika v Moskvi.
Peto dejanje v Moskvi.
Dekoracije po načrtu V. Uljaniševa.

Blagajna se odpre ob pol 20.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 42,-
" II. - III. vrste	37,-
" IV. - VI.	33,-
" VII. - IX.	28,-
" X.	26,-
" XI.	26,-
Lože Lože v parterju	140,-
" I. reda 1-5	140,-
" 6-9	160,-

Dodatni ložni sedeži	Din 22,-
"	27,-
Balkon: I. vrsta	27,-
" II.	23,-
" III.	18,-
" I. balkon	20,-
" II.	10,-

Galerija: Sedeži I. vrste	Din 14,-
" II.	13,-
" III.	13,-
" IV.	10,-
" V.	10,-
Stojišče	3,-
Dijaško stojšče	7,-

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagovni hiši od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure
Predpisana taksa za penzije in invalidnosti je vračunana v cenah

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

